

Chương 30

Phó Hội Lạc An Điện

Đ

oàn nhân mã chậm rãi rời kinh thành. Dẫn đầu đoàn nhân mã đó là Tần Bá Nguyên giáo đầu, trong bộ quân đầu và giáp sắt trông uy phong.

Ngồi ngay trên ghế xà ích, Lâm Tứ lơ đãng, nhàn nhã, chẳng một ai nhận ra y bởi chiếc mũ xà ích rộng vành. Duy có một người biết Lâm Tứ đó là Trung Vân Ngọc.

Nàng ngồi trong khoang xe với Trung đại nhân, Thượng Thư Bộ Hình. Đoàn nhân mã với trên hai mươi thớt ngựa rời kinh thành xuôi về hướng đông để đến Lạc An Điện.

Ngồi trong khoang xe, Trung Vân Ngọc thỉnh thoảng lại vén rèm nhìn lên Lâm Tứ nàng nghĩ thầm:

- Nếu chuyến đi này không có gì xảy ra thì mình sẽ có dịp hạch sách gã công tử họ Lâm này.

Ý nghĩ vớ vẩn đó, khiến Vân Ngọc phải mỉm cười.

Trung đại nhân nhìn nàng hỏi:

- Vân Ngọc... con nghĩ gì mà cười vậy?

Vân Ngọc khò lấp đáp lời cha mình:

- Ngọc nhi nghĩ với đoàn người uy phong lẫm liệt này thì bọn Án Sát Tử Tiên Thiên lẫn Phó Thống Kim Tiên Bang chủ chẳng dám đụng đến gia gia.

Trung Thiên Nghĩa mỉm cười vuốt râu:

- Cha cũng mong như vậy.

Vân Ngọc mỉm cười với cha rồi vén rèm nhìn Lâm Tứ hỏi:

- Người có thấy khả nghi không?

Lâm Tứ miễn cưỡng từ tốn đáp lời nàng:

- Tiểu thư muốn hỏi gì? Chuyện gì đến chắc chắn sẽ đến, chưa đến thì hẳn sẽ chưa đến. Tiểu thư đừng có nôn nóng.

Trung đại nhân nghe giọng nói lạ lùng của Lâm Tứ buột miệng hỏi Trung Vân Ngọc:

- Ngọc nhi... Y là ai vậy?

Vân Ngọc giả lả đáp lời cha mình:

- Phụ thân không biết y đâu. Vân Ngọc mới tuyển y vào trong phủ đảm trách việc giữ mấy con tuần mã của Ngọc Nhi.

Trung Đại Nhân chau mày:

- Tuyển người lạ vào mà không thông qua cha... Ngọc nhi không cẩn thận chút nào hết. Tần giáo đầu hẳn biết chuyện này chứ?

Vân Ngọc lắc đầu:

- Tần giáo đầu không biết nhưng không lẽ cha không tin Ngọc nhi sao?

- Không tin Ngọc nhi thì cha tin ai... Nhưng bất cứ làm việc gì Ngọc Nhi cũng phải cẩn thận. Tuyển người mới con cũng phải thông qua Tần giáo đầu. Vì Tần giáo đầu chịu trách nhiệm quản lý con người trong phủ mà.

Vân Ngọc nhìn Trung đại nhân nghiêm giọng nói:

- Gia gia... Nếu Tần giáo đầu là người của Kim Tiền Bang, hay chính là Ân Sát Tử Tiên Thiên Giáo thì sao?

Mặt của Trung Thiên Nghĩa sa sầm hẳn xuống:

- Ngọc nhi... Con đừng hàm hồ như vậy... Tần giáo đầu đã theo cha gần mười năm nay... Không thể là người như con nghĩ.

- Cây cỏ cũng thay đổi thì con người cũng thay đổi vậy.

Trung đại nhân cười khẩy rồi nói:

- Cây cỏ có thể thay đổi nhưng Tần Bá Nguyên giáo đầu thì không thay đổi đâu, cha tin như vậy.

- Tin người quá đáng như cha không chừng có ngày mang họa vào thân đó.

Đôi chân mày của Trung đại nhân chau lại lộ vẻ bất mãn bởi câu nói của Trung Vân Ngọc. Buông một tiếng thở dài, Trung đại nhân nói:

- Ngọc nhi... Cha không muốn con có ác cảm với Tần giáo đầu.

Thấy bộ mặt khó khăn của cha, Vân Ngọc từ tốn nói:

- Ngọc nhi sẽ nghe theo lời của phụ thân.

Trung Vân Ngọc vừa nói dứt câu thì cỗ xe cũng dừng lại. Vân Ngọc vén rèm hỏi y:

- Tại sao lại dừng xe?
- Mời tiểu thư và Trung đại nhân ra coi xem chuyện gì?

Trung Thiên Nghĩa liền vén rèm nhìn ra ngoài. Lão không thể ngờ được là Tần Bá Nguyên và mười gã nha sai thân tín của gã lại quay đầu ngựa chặn đường.

Trung đại nhân và Vân Ngọc bước xuống xe. Lâm Tứ nhảy xuống khỏi ghế xà ích đứng bên cạnh hai người.

Tần Bá Nguyên vẫn ngồi trên yên ngựa nhìn Trung đại nhân.

Trung Thiên Nghĩa nhìn Tần Bá Nguyên hỏi:

- Tần giáo đầu... đã xảy ra chuyện gì mà giáo đầu dừng đoàn vậy?

Tần Bá Nguyên phi thân xuống yên ngựa, nhìn Thiên Nghĩa nói:

- Trung đại nhân, bốn giáo đầu có điều thỉnh cầu đại nhân.
- Giáo đầu có điều gì thỉnh cầu cứ nói.

Bá Nguyên ôm quyền xem chừng rất sùng bái Thượng Thư Bộ Hình Trung Thiên Nghĩa. Y từ tốn nói:

- Thuộc hạ xin thỉnh đại nhân cho thuộc hạ mượn cái đầu của ngài ạ?

Sắc mặt của Trung Thiên Nghĩa đanh lại. Lão tức giận nói:

- Tần giáo đầu... Người nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ người muốn hành thích bốn nhân?

- Sự thật đúng như đại nhân nghĩ.

Trung Thiên Nghĩa gằn giọng nói:

- Ai lệnh cho Tần giáo đầu hành thích bốn nhân?

Tần Bá Nguyên thản nhiên đáp lời Thiên Nghĩa:

- Lệnh cho Tần giáo đầu lấy mạng Trung đại nhân là Tiên Thiên Giáo, Trung đại nhân có điều gì muốn hỏi nữa?

Trung Vân Ngọc rút đôi trường kiếm, nàng nói:

- Giáo đầu nói Tiên Thiên định cho người lấy mạng phụ thân?

Bá Nguyên đáp lời nàng:

- Không sai.

Vân Ngọc nói:

- Không phải là Phó Thống bang chủ Kim Tiền Bang à?

Tần Bá Nguyên lưỡng lự.

Vân Ngọc gằn giọng nói:

- Nói ra sự thật đi... Đúng như vậy không?

- Đẳng nào thì các người cũng chết, nghĩ sao cũng được.

Lâm Tứ nhìn Bá Nguyên nói:

- Tần giáo đầu nói ra sự thật đi mà... Các hạ do chính Phó Thống Kim Tiền Bang chủ giao cho trọng trách hành thích Trung đại nhân. Và Phó Thống bang chủ mới chính là Án Sát Tử của Tiên Thiên.

Lâm Tứ quệt mũi:

- Nói để Tần các hạ có cách suy nghĩ và tìm đường thoát thân. Trung đại nhân biết tất cả âm mưu của giáo đầu nên mới để cho tại hạ theo hầu đó.

Thiên Nghĩa hơi ngạc nhiên nhìn qua Lâm Tứ, Vân Ngọc mỉm cười với lão.

Lâm Tứ nói tiếp:

- Trước đây tôn giáo đầu rất ư là trung thành với Trung đại nhân, Trung đại nhân phán ra chẳng khác nào lệnh của song đường phán cho đứa con hiếu thảo. Tại hạ có thể khẳng định, tôn giáo đầu nhút nhút đều trọng Trung đại nhân, nhưng kể từ lúc Tần giáo đầu được đại thiếu gia Phó Bàng Thuyền Kim Tiền Bang kết nghĩa huynh đệ, dẫn đến Bách Hoa Lâu thì liền thay đổi ngay.

Lâm Tứ lại quệt mũi nói tiếp:

- Xét cho cùng, ai mà chẳng thay đổi chứ. Nếu giữ lòng trung thành với Trung đại nhân thì Tần giáo đầu cũng chỉ là một giáo đầu của Hình Bộ Thượng Thư thôi, nhưng nếu lập được kỳ tích này... Tần giáo đầu sẽ có tất cả, nào là kim lượng, rồi còn cả kỹ nữ của Bách Hoa Lâu. Thậm chí không chừng Kim Tiền Bang còn giao luôn Bách Hoa Lâu cho Tần giáo đầu nữa. Sống ở đời thì ngân lượng và cuộc sống phù phiếm có thể mua được mọi thứ. Đó chính là phương châm của Kim Tiền Bang.

Tần Bá Nguyên gằn giọng nói:

- Người là ai?

Lâm Tứ lột bỏ chiếc mũ xà ích rộng vành:

- Giáo đầu chắc sẽ nhận ra ngay tại hạ.

Bộ mặt của Lâm Tứ đập vào mắt Tần Bá Nguyên, hăn buột miệng nói:

- Lâm Tứ, trọng phạm của triều đình.

- Ha... Bây giờ thì tại hạ và giáo đầu đều là trọng phạm đấy nhé. Nhưng Lâm Tứ thì còn có cơ hội để gột rửa tội danh đó, còn Tần giáo đầu thì tội lỗi mặt chuột rồi... Hay nhất là Tần giáo đầu nên quỳ xuống chịu tội với Trung đại nhân, may ra còn được gia giảm án hình.

Bá Nguyên thét lên.

- Trung đại nhân bao che, chứa chấp trọng phạm triều đình... Tần mỗ càng có dịp trút bỏ tội danh của mình.

Gã khoát tay chỉ Lâm Tứ và Trung Thiên Nghĩa với Trung Vân Ngọc:

- Bắt Trung Vân Ngọc, còn giết sách tất cho ta.

Phán lệnh của Tần Bá Nguyên vừa phát ra, mười gã nha sai ngồi trên lưng ngựa đồng loạt rút binh khí. Bọn nha sai của Tần Bá Nguyên vừa giật dây cương thì bất thành linh tất cả mười con ngựa đều sụp hai vó trước. Cả mười tên nha sai chúi đầu ngã xuống đất.

Bọn chúng vừa lồm cồm ngồi lên thì lại quỵ xuống chằng đứng lên được.

Bá Nguyên cau gắt nói:

- Các người ngày thường đều là những võ phu, nay sao lạ vậy?

Bọn nha sai chỉ vào đầu gối họ.

Lâm Tứ nói:

- Ngựa què thì họ cũng phải què chứ sao.

Bá Nguyên nhìn lại mới thấy trên tay Lâm Tứ là một nhúm sỏi. Gã biến sắc.

- Thì ra là chính người.

- Đến lượt Tần Bá Nguyên giáo đầu đây.

Cùng với lời nói đó. Lâm Tứ búng viên sỏi. Nó bắn ra nhanh nện thẳng vào mõng tuấn mã.

Nó lồng lộn dựng đứng hai vó trước.

Lâm Tứ búng tiếp viên sỏi thứ hai. Viên sỏi này lại điểm trúng vào thế bò của con tuấn mã. Cái đau thấu đến tận óc, càng khiến cho tuấn mã lồng lộn. Nó hí lên dội, nhảy dựng cả vó sau rồi vó trước hất Tần Bá Nguyên xuống đất lăn lông lốc.

Bá Nguyên bị hất xuống đất ê ẩm cả người, nhưng y vẫn lồm cồm đứng lên.

Y nhìn Lâm Tứ:

- Tiểu tử... Người phải chết.

Trung Vân Ngọc cười khanh khách khi thấy Bá Nguyên rơi vào tình trạng đó. Nàng kiêu hãnh nói:

- Không cần đến Lâm công tử ra tay... bốn tiểu thư ra tay với người đây.

Trung Thiên Nghĩa toan cảm nàng lại, nhưng không kịp. Vân Ngọc lắc vai vọt đến Tần Bá Nguyên. Đôi song kiếm trong tay nàng liền xuất thủ ra ba chiêu công thẳng vào gã.

Bá Nguyên hốt hoảng lùi lại hai bộ khi thấy kiếm của Vân Ngọc trùng trùng điệp điệp với muôn đóa hoa kiếm chụp đến mình. Vừa thối bộ gã vừa lòn tay ra sau lưng rút ngọn khoái đao.

Tần Bá Nguyên rít giọng:

- Nha đầu... Người muốn chết thì bốn giáo đầu cho người chết trước.

Hắn vừa nói vừa phát ngang ngọn khoái đao hững hờ lấy đôi trường kiếm của Vân Ngọc.

- Keng...

Đôi song kiếm của Vân Ngọc chạm vào khoái đao của Bá Nguyên bị đẩy bật qua bên, lợi dụng tiên cơ đó, Bá Nguyên công tiếp một chiêu nữa công thẳng đến yết hầu nàng.

Đao của gã thật là uy mãnh nhưng một âm thanh vang lên ngay trên đầu mũi đao, đánh bật lưỡi đao ngược trở lại.

- Cách...

Bá Nguyên cảm thấy hổ khẩu tê rần.

Cảm giác kia còn chưa hết thì đôi trường kiếm của Vân Ngọc cũng chọc đến yết hầu gã mà Bá Nguyên không thể nào phản xạ được. Những tưởng đầu đôi

trường kiếm của Vân Ngọc đã kết liễu mạng sống của Tần giáo đầu nhưng Thường Thư Bộ Hình Trung Thiên Nghĩa đã thét lớn:

- Dừng tay.

Vân Ngọc nhanh chóng dừng kiếm nhưng vẫn đặt mũi kiếm vào yết hầu gã.

Thiên Nghĩa nói:

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Ngọc Nhi không được hành xử như người võ lâm giang hồ. Tần giáo đầu sẽ bị phán xử trước công đường.

Vân Ngọc đáp lời đại nhân:

- Cha... Nếu không có Lâm huynh hỗ trợ thì Vân Ngọc đã mất mạng bởi đao pháp của Tần tặc rồi. Hạng người như vậy cha còn muốn phán xét làm gì nữa.

- Nói như vậy là Ngọc nhi sai rồi. Cha đường đường là một Thượng Thư Bộ Hình lại không làm theo vương pháp thì đâu còn là quốc pháp nữa. Nếu cha xem thường quốc pháp thì thà chết bởi đao của Tần giáo đầu còn để tiếng cho hậu sanh.

Lâm Tứ nhìn Vân Ngọc khẽ gật đầu.

Y lấy ngay chiếc gông dưới ghế xà ích bước đến gông Tần Bá Nguyên. Lâm Tứ vừa gông y lại vừa nói:

- Tại hạ hành sự lúc nào cũng chuẩn bị đầy đủ. Chiếc gông này tại hạ dành cho Tần giáo đầu đó. Còn những chiếc khác sẽ dành cho những người cùng cánh cùng bè với giáo đầu.

Sắc mặt của Tần Bá Nguyên biến hẳn qua màu nhợt nhạt. Gã gượng nói:

- Đại nhân tha tội.

Thiên Nghĩa bước đến trước mặt Bá Nguyên:

- Tội danh của giáo đầu sẽ được bốn nhân phán xử tại công đường.

Lão quay sang nhìn Lâm Tứ:

- Đa tạ thiếu hiệp đã phò trợ cho bốn quan.

Lâm Tứ ôm quyền đáp lễ:

- Văn bối không dám nhận, mà chỉ cầu xin đại nhân thu lại lệnh truy nã của Cơ Mật Viện.

Nhìn Lâm Tứ, Thiên Nghĩa nói:

- Chuyện này...

- Đại nhân... chẳng lẽ đại nhân cũng nghĩ như Giản Hồn Khôi cho văn bối sát hại Giang Thiếu Hải đại ca để đoạt Kim bài Cơ Mật Viện?

Buông một tiếng thở dài, Trung Thiên Nghĩa nói:

- Bốn quan thật khó xử... Chẳng lẽ Tần giáo đầu chỉ mới hành thích bốn quan nhưng chưa đắc lợi thì bị phán xử, còn công tử chỉ ra tay cứu bốn quan thôi lại có thể trút bỏ tất cả tội danh của mình được sao? Công tử hiểu cho bốn quan.

Lâm Tứ neho mày:

- Trung đại nhân... Văn bối vì lệnh truy nã của triều đình mà khó hành sự để thực hiện chí nguyện của Giang đại ca... Văn bối kỳ vọng Trung đại nhân rửa được nỗi oan cho văn bối. Chỉ vì văn bối muốn thượng tôn vương pháp mới hành sự... Còn không thượng tôn vương pháp, văn bối phiêu bạt giang hồ, khoan tay bàng quan thì cũng chẳng ai làm gì được văn bối.

Nghe Lâm Tứ thốt ra câu này, Trung Thiên Nghĩa cũng phải bối rối lúng túng.

Vân Ngọc lên tiếng nói:

- Phụ thân... Ngọc nhi tin Lâm huynh bị oan... Cha phải giúp Lâm huynh...

- Cha rất muốn giúp Lâm công tử nhưng...

- Vân Ngọc biết cái khó của cha... Nhưng cha có thể thương thảo với Bát Vương gia.

Lâm Tứ nhìn nàng:

- Đa tạ tiểu thư đã nói một lời cho Lâm Tứ.

Trung đại nhân nhìn lại Lâm Tứ:

- Lâm thiếu hiệp... lão phu sẽ thương thảo với Bát Vương gia.

- Đại nhân... ngay cả Bát Vương gia cũng rơi vào tình cảnh như đại nhân đó.

- Vậy ư?

- Đó là sự thật, đại nhân tin hay không tùy đại nhân. Nhưng nếu lệnh truy nã văn bối không được thu hồi thì Lâm Tứ sẽ khoan tay tọa thị để xem vương pháp mà đại nhân và Giang Thiếu Hải đại ca tồn tại được bao lâu.

Vân Ngọc chau mày nhìn Lâm Tứ nói:

- Lâm huynh... Vân Ngọc có cách rồi.

Nàng nắm tay Lâm Tứ kéo ra xe nói nhỏ vào tai y. Lâm Tứ mỉm cười nói:

- Tại hạ cũng đang tìm một ít ngân lượng để làm lộ phí đây... Ý của tiểu thư rất hay.

Lâm Tứ quệt mũi:

- Xem như điều thứ nhất Trung tiểu thư đã đáp ứng được, còn điều thứ hai khi nào viên mãn tại hạ sẽ nói để tiểu thư chu toàn.

Vân Ngọc lườm Lâm Tứ:

- Mong rằng điều thứ hai không vượt ra ngoài khả năng của Vân Ngọc.

Nàng quay lại nói với Trung Thiên Nghĩa:

- Phụ thân... chúng ta quay về hay đi tiếp đến Lạc An Điện?

- Theo ý của Ngọc nhi...

- Theo ý của Ngọc nhi thì đi tiếp.

Trung Thiên Nghĩa gật đầu:

- Cha cũng có suy nghĩ đó đó, nhưng trước tiên phải giải Tần giáo đầu về đại lao chờ phán xử.

Vân Ngọc lắc đầu:

- Theo ý của Ngọc nhi, phụ thân nên đưa Tần giáo đầu theo, để xem Phó Thống Kim Tiền Bang chủ đối đáp như thế nào.

Trung Thiên Nghĩa suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Được... Cha sẽ theo ý của Ngọc nhi.

Buông tiếng thở dài Trung Thiên Nghĩa nhìn lại Lâm Tứ:

- Còn Lâm công tử...

- Vẫn bồi tạm thời lánh mặt... Nhưng lúc nào cũng ở bên cạnh đại nhân và Trung Vân Ngọc tiểu thư.

Thiên Nghĩa ôm quyền:

- Bốn quan vô cùng cảm kích sự hỗ trợ của công tử.

Trở lại cỗ xe, Vân Ngọc và Lâm Tứ ngồi lên ghế xà ích, còn Trung Thiên Nghĩa đại nhân thì chui vào khoang xe. Sự biến xảy ra khiến cho Trung đại nhân

phải suy nghĩ, lão có cảm giác đang có một âm mưu lớn xảy ra ngay trong nội triều.

Đoàn nhân mã của Trung đại nhân đến Lạc An Điền thì mặt trời cũng vừa mới đứng bóng. Thấy đoàn nhân mã của Trung đại nhân xuất hiện, đích thân Phó Thống Kim Tiền Bang ra nghinh tiếp. Bộ dạng vừa lùn vừa mập của lão trông thật ục ịch, nhưng đôi mắt ti hí thì biểu lộ tất cả sự nham hiểm vốn có của một kẻ hám ngân lượng mà bất kể thủ đoạn.

Trung Thiên Nghĩa bước xuống khoang xe ôm quyền:

- Bốn quan đến phó hội với Phó Thống bang chủ.

Phó Thống khiêm nhường nói:

- Đa tạ đại nhân đã đến... Phó mỗ đã chờ đại nhân từ lúc sáng tinh mơ. Mời Trung đại nhân.

Hai người song hành bước vào tòa đại điện nguy nga tráng lệ, hai bên có hai hàng cao thủ Kim Tiền Bang đứng như những pho tượng bất động. Sự nghinh tiếp này của Phó Thống như thể muốn phô trương thế lực của mình với Trung Thiên Nghĩa Thượng Thư Bộ Hình.

Thiên Nghĩa được Phó Thống bang chủ nghinh đón bằng đại lễ thật long trọng, và một điều Trung đại nhân không ngờ được là trong đại điện chẳng có ai ngoài trừ lão và Phó Thống nhưng lại có ba chiếc ngai. Chiếc ngai thứ ba để trên cao nhất được chạm hình Tứ Linh và vàng nhật quang.

Phó Thống mời Trung Thiên Nghĩa ngồi vào chiếc ngai đặt ngay dưới chiếc ngai kia:

- Mời đại nhân.

- Đa tạ bang chủ.

Trung Vân Ngọc vừa yên vị thì bốn gia nhân của Kim Tiền Bang xướng lên:

- Thiên Tuế gia đến.

Phó Thống nhìn Trung Thiên Nghĩa mỉm cười rồi thân hành ra tận cửa đón Thiên Tuế gia.

Trong bộ quân bào lộng lẫy do chính Hoàng thượng đã ban tặng thưởng, Thiên Tuế gia ung dung bước vào tòa đại sảnh Phó Thống ôm quyền xá:

- Tham kiến Thiên Tuế gia.

Trung Thiên Nghĩa đứng lên. Lão ôm quyền xá:

- Bái kiến Thiên Tuế gia.

Thiên Tuế gia giả lả ôm quyền đáp lễ. Lão trịnh trọng nói:

- Bốn Thiên Tuế tướng đầu chỉ có mỗi một mình bốn Thiên Tuế được Phó Thống bang chủ đây thỉnh lạc, không ngờ còn có cả Trung đại nhân... Vị đại thần thanh liêm nhất của triều đình.

Thiên Nghĩa đáp lời:

- Bốn quan đến Lạc An Điền lần này nhằm trao đổi với Phó Thống bang chủ về hỷ sự của ái nữ... Không ngờ có Thiên Tuế gia quả là hạnh ngộ vô cùng.

Thiên Tuế gia ve cằm nói:

- Hay lắm... Hay lắm... Có bốn Thiên Tuế ở đây, thế nào bốn Thiên Tuế cũng xin với Trung đại nhân chủ trai hỷ sự cho ái nữ.

- Bốn quan không dám làm phiền đến Thiên Tuế gia.

Phó Thống liếc xéo qua Trung Thiên Nghĩa rồi trịnh trọng mời Thiên Tuế ngồi vào chiếc ngai chạm khắc bốn con vật tứ linh sơn son thiếp vàng.

- Mời Thiên Tuế gia.

Thiên Tuế nghiêm nhiên ngồi vào chiếc ngai đó.

Trung Thiên Nghĩa vuốt râu mỉm cười rồi ngồi trở lại.

Thiên Tuế gia nói:

- Phó Thống bang chủ... Bốn Thiên Tuế nghe đồn Kim Tiền Bang là thiên hạ đệ nhất bang, kim lượng nhiều như thái sơn, thế sao chẳng có đại yển bưng ra thết đãi Trung đại nhân. Thông gia của Phó Thống bang chủ là đương kim Thượng Thư Bộ Hình, sau này bốn Thiên Tuế phải nể mặt bang chủ đó.

Nghe Thiên Tuế gia nói, Trung đại nhân chỉ mỉm cười vuốt râu lắng nghe mà không đáp lời.

Phó Thống vốn vã nói:

- Đại yển đã sẵn sàng rồi, chỉ chờ Thiên Tuế gia và Trung đại nhân phán lệnh thôi.

Thiên Tuế gia nói:

- Thế còn chờ gì nữa mà chưa dọn ra?

Phó Thống liền rút chiếc chuông vàng đeo bên hông lắc liên tục ba hồi. Ngay lập tức hai hàng cung nữ xuất hiện. Trên tay mỗi người là một chiếc mâm bạc, trên mâm là những món sơn hào hải vị. Đại yến nhanh chóng được bày ra với tất cả những thức ăn ngon nhất có trên đời này. Bàn đại yến kia có thể thết đãi trăm người cũng không hết nhưng trong tòa đại sảnh Lạc An Điện chỉ có ba người.

Sáu ả cung nữ hầu rượu người bưng chung bước đến dâng rượu cho ba người.

Phó Thống kiêu hãnh nói:

- Thiên Tuế gia... Trung đại nhân... Hảo tửu hôm nay Kim Tiền Bang khoản đãi nhị vị đại nhân là thứ rượu độc nhất vô nhị trên đời này.

Thiên Tuế gia đưa mũi ngửi rồi gật đầu nói:

- Đúng là hảo tửu.

Phó Thống vuốt râu mỉm cười trong khi Trung Thiên Nghĩa thì vẫn im lặng không nói tiếng nào.

Thiên Tuế gia bưng chén đưa đến trước, trịnh trọng nói:

- Chén rượu đầu này để bốn Thiên Tuế khai tửu trịnh trọng tuyên bố cuộc hội đàm để chu toàn hỷ sự cho ái nữ của Trung đại nhân và đại công tử của Kim Tiền bang.

Thiên Tuế gia nói xong toan trút rượu vào miệng nhưng Thiên Nghĩa đã cản lại:

- Thiên Tuế gia khoan uống... Bốn quan có điều muốn nói rồi mới dám nhận lời của Thiên Tuế gia.

Thiên Tuế gia nhìn Trung Thiên Nghĩa:

- Trung đại nhân có gì muốn nói cứ nói... Hỷ sự của ái nữ Trung đại nhân và đại thiếu gia Phó Bàng Thuyền của Kim Tiền Bang phải do bốn Thiên Tuế chủ trì rồi.

- Nghe Thiên Tuế gia nói điều này, Trung Thiên Nghĩa hạ quan vô cùng cảm kích. Không ngờ Ngọc nhi lại có được phúc phần may mắn được Thiên Tuế gia lưu tâm. Nhưng... Hạ quan không uống chén rượu mời của Phó Thống bang chủ đây và cũng không dám làm phiền Thiên Tuế gia nếu sự việc hôm nay chưa được minh bạch.

Đôi chân mày hoa râm của Thiên Tuế gia nhíu lại. Lão nhìn Trung Thiên Nghĩa nghiêm giọng nói:

- Chuyện gì đã xảy đến cho Trung đại nhân?

Trung Thiên Nghĩa đặt chung rượu xuống bàn, nhìn Thiên Tuế gia rồi quay lại Phó Thống bang chủ Kim Tiền bang.

- Hạ quan trên đường đến đây bị người hành thích.

Thiên Tuế gia chau mày, gằn giọng nói:

- Gã nào to gan dám hành thích mệnh quan triều đình, không coi vương pháp ra gì à?

Trung Thiên Nghĩa ôm quyền nói:

- Rất may hạ quan được một vị công tử cứu mạng còn bắt được gã thích khách kia... Gã nọ lại có sự liên quan với Kim Tiền bang.

Nhìn lại Phó Thống:

- Kim Tiền bang chủ giải thích như thế nào đây về hành động của gã thích khách đó?

Mặt của Phó Thống đanh lại... Những thớ thịt nọng dư thừa trên mặt gã nháy giừn giựt. Y nghiêm giọng nói:

- Trung đại nhân tin vào lời của gã thích khách đó?

Phó Thống bật cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Bốn bang chủ trước đây kính phục Trung đại nhân là người chí công vô tư... Nên mời đến Lạc An Điền... Sao đại nhân lại có thể thốt ra những lời khó nghe đó chỉ vì hành động của một gã thích khách vô danh tiểu tốt?

Trung Thiên Nghĩa ôm quyền vẫn giữ giọng từ tốn nói:

- Phó bang chủ... Bốn quan không hề gán tội cho Phó bang chủ, mà chỉ muốn hỏi thôi.

- Đại nhân hỏi đã hoài nghi Phó Thống này rồi.

- Quả thật bốn quan nghe gã kia nói cũng có hoài nghi... Nhưng không bao giờ kết tội người nếu chưa có nhân chứng vật chứng.

Thiên Tuế gia gật đầu:

- Đó mới là lý của kẻ làm quan như Trung đại nhân đây. Hưởng lộc triều đình mà không thương tổn vương pháp thì không đáng hưởng.

- Hạ quan cũng tâm niệm như vậy.

Nhìn lại Phó Thống, Trung Thiên Nghĩa nghiêm giọng nói:

- Do có hoài nghi nên bốn quan tạm thời không dám nhận chén rượu của Phó Thống bang chủ. Khi nào điều tra minh bạch, Trung Thiên Nghĩa sẽ tạ tội với bang chủ và Thiên Tuế gia.

Phó Thống thở hắt ra một tiếng:

- Bốn bang chủ hỏi Trung đại nhân một điều được không?

- Bang chủ cứ hỏi.

- Gã thích khách kia tục danh là gì?

- Nói ra hổ thẹn với Thiên Tuế gia và Phó Thống bang chủ. Gã chính là Tần Bá Nguyên, giáo đầu mà Trung Thiên Nghĩa rất tin tưởng. Không ngờ gã lại có hành động như vậy.

Thiên Tuế gia bật cười giòn giã. Lão vừa cười vừa nhìn Trung Thiên Nghĩa nói:

- Trung đại nhân bị người tâm phúc phản bội toan thích khách... Đúng là hổ thẹn thật... Nhưng đại nhân hổ thẹn mà có xét lại mình không? Kinh thư có câu: "Thượng bất chính hạ tất loạn" chắc Trung đại nhân phạm vào tội gì đó bất chính mới khiến Tần giáo đầu không phục mà hành thích Trung đại nhân.

- Hạ quan có nghĩ đến điều đó, nhưng Tần giáo đầu lại không cho như vậy. Y nói sẽ cung khai tất cả những gì y biết... Và chuyện y làm có liên quan đến một số người của Kim Tiền bang.

Phó Thống hừ nhạt một tiếng:

- Được rồi... Bốn bang chủ sẽ chờ gã Tần tặc kia khai báo gì... Nếu đúng là người của Kim Tiền bang nhúng tay vào thì bốn bang cũng hành xử theo qui pháp.

Trung Thiên Nghĩa ôm quyền:

- Đa tạ bang chủ đã đứng về phía Trung Thiên Nghĩa... Vậy xem như hôm nay bốn quan không thể dùng được chén rượu giao hảo của Phó bang chủ và cũng không thể nhận lời của Thiên Tuế gia. Và cũng xin cáo từ vì sự việc hệ trọng này.

Trung Thiên Nghĩa nói xong ôm quyền xá Phó Thống bang chủ và Thiên Tuế gia.

Thiên Tuế gia khoát tay:

- Trung đại nhân khoan về... Bỏn Thiên Tuế muốn hỏi đại nhân... Gã công tử giúp đại nhân có phải là Lâm Tứ?

Trung Thiên Nghĩa suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Thiên Tuế gia đoán không sai... Người cứu hạ quan chính là Lâm Tứ...

- Hắn là trọng phạm của Viện Cơ Mật, Trung đại nhân biết chứ?

- Hạ quan biết nhưng võ công của người này quá cao siêu, ngay cả Tần giáo đầu còn bị gã thu phục thì hạ quan làm gì được y chứ?

Thiên Tuế gia nhìn thẳng vào mặt Thiên Nghĩa gằn giọng nói:

- Nếu Trung đại nhân nghi ngờ bang chủ Kim Tiền bang Phó Thống đây có cấu kết với gã giáo đầu kia thì bỏn Thiên Tuế cũng có thể nghi ngờ Trung đại nhân có liên quan với trọng phạm Lâm Tứ.

- Hạ quan có suy nghĩ đó nên đang tìm cách làm rõ vụ án của Lâm Tứ.

Thiên Nghĩa ôm quyền:

- Trung Thiên Nghĩa mạn phép cáo từ.

Trung Thiên Nghĩa ung dung rời tòa đại điện Lạc An mà chẳng đọng đến một giọt rượ. Thiên Tuế gia nhìn sang Phó Thống. Chạm vào ánh mắt của Thiên Tuế gia, Phó Thống vội quỳ xuống:

- Thiên Tuế gia...

Hừ nhạt một tiếng Thiên Tuế gia nói:

- Thật là vô dụng...

Thiên Tuế gia vừa nói vừa đứng lên:

- Người tự biết phải làm gì rồi chứ? Đừng để bỏn Thiên Tuế phải thất vọng về người.

- o O o -